

Sygn. akt: I C 103/21 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Wołujewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2021 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko A. W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej A. W. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w B. kwotę 9.253,34zł (dziewięć tysięcy dwieście pięćdziesiąt trzy złote trzydzieści cztery grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2020 roku do dnia 16 czerwca 2021 roku,
- należność zasądzoną w punkcie 1 (pierwszym) wyroku wraz z odsetkami, tj. kwotę 9.491,85zł (dziewięć tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt jeden złotych osiemdziesiąt pięć groszy) rozkłada na 44 miesięczne raty, pierwszych 12 rat w wysokości 150zł (sto pięćdziesiąt złotych) każda rata, 12 kolejnych rat w wysokości 200zł (dwieście złotych) każda rata, kolejnych 12 rat w wysokości 250zł (dwieście pięćdziesiąt złotych) każda rata, kolejnych 7 rat w wysokości 300zł (trzysta złotych) i ostatnia 44 rata w wysokości 191,85zł (sto dziewięćdziesiąt jeden złotych osiemdziesiąt pięć groszy), płatnych do 15-tego dnia każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego od tego, w którym niniejszy wyrok się uprawomocni, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie nieuiszczenia poszczególnych rat w terminie, od dnia wymagalności każdej raty do dnia zapłaty, z tym że opóźnienie w zapłacie którejkolwiek z rat spowoduje wymagalność całego nieuiszczonego roszczenia;
- w pozostałym zakresie powództwo oddała;
- nie obciąża pozwanej A. W. kosztami procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 103/20

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w B. wniósł przeciwko A. W. pozew o zapłatę kwoty 17.024,34 zł z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 19 grudnia 2019 roku pozwana zobowiązała się – poprzez podpisanie weksla – do zapłaty w dniu 29 grudnia 2020 roku kwoty 17.024,34 zł. Powód podkreślił, iż w dniu 29 listopada 2020 roku wezwał pozwaną do wykupu weksla, jednak ona nie dokonała żadnej wpłaty. Poinformowano również, że został wystawiony weksel na zabezpieczenie zwrotu całego zadłużenia z tytułu pożyczki udzielonej przez powoda na podstawie umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 19 grudnia 2019 r. Wyjaśniono, że na dochodzoną pozwem należność składa się suma pozostałych do zapłaty rat pożyczki oraz należne maksymalne odsetki za opóźnienie liczone zgodnie z art. 481§ 2 k.c. za każdy dzień opóźnienia w płatności każdej z rat. Powód wyjaśnił również, że roszczenie stało się wymagalne w dniu 30 grudnia 2020 r.

W dniu 26 lutego 2021 r. stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, albowiem powód dochodził w niniejszej sprawie należności z tytułu weksla. Oprócz żądania sumy wekslowej powód domagał się zasądzenia odsetek umownych przekraczających ustawowe odsetki za opóźnienie na podstawie weksla niezawierającego zastrzeżeń o odsetkach. W związku z powyższym brak było podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym.

Pozwana w piśmie procesowym z dnia 28 kwietnia 2021 wniosła o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu swojego stanowiska podkreśliła, że uzupełnienie weksla in blanco, na który powołał się powód nastąpiło w sposób niezgodny z upoważnieniem udzielonym przez nią, albowiem (...) Spółka Akcyjna w B. naliczył wysokie opłaty, o których jej nie informował oraz nie uzyskał na nie zgody, przewyższają one także kwotę pożyczki, o którą się ubiegała. Nie pamięta również aby podpisywała dokument pod nazwą weksel. Wskazała również, że nie sprawdzono jej zdolności do spłaty udzielonej pożyczki w dochodzonej wysokości, podwyższonej o prowizje i inne kwoty jej nieznanne. Według pozwanej, biorąc pod uwagę wysokość roszczenia, powód bezprawnie żąda dodatkowych kosztów za nieterminową spłatę zadłużenia, żądając m.in. wysokich opłat za ubezpieczenie, którego nie chciała, a także pokrycia kosztów czynności windykacyjnych. Podkreślała, że powód nie udzielał konsumentom rzetelnych informacji o warunkach wypowiedzenia umowy i niesłusznie naliczał opłaty za okres po rozwiązaniu umowy, ponadto nie poinformował o wypowiedzeniu umowy. Podkreślała również, że praktyki powoda zostały uznane przez Prezesa UOKiK za krzywdzące, naruszające zbiorowe interesy konsumentów i nałożył na powoda karę ponad 4 mln. (decyzja nr RKT -06/2020 z dnia 29 grudnia 2020 r.).

Na rozprawie w dniu 16 czerwca 2021 r. pozwana zgodziła się z pozwem. Przyznała, że wzięła kredyt i go nie spłaciła. Wskazała, że ma jeszcze 5 innych kredytów. Wyjaśniała, że jej wynagrodzenie się zmniejszało w związku z pandemią, albowiem nie było pracy. Wyjaśniła, że pracuje w zakładach mięsnych, jak jest klient to jest praca, a przez pandemię klient zaczął odchodzić. Jej wynagrodzenie to 2500-2600zł. Jak zawierała umowę to była praca i myślała, że da radę spłacić. Wcześniej skorzystała z "twojego pakietu". Później przyjechał windykator i powiedział że on nic nie będzie zmniejszał i ma płacić raty. Aktualnie jej wypłata to około 1.900zł, bo ma zajęcie komornicze. Wynajmuje mieszkanie, mieszka z 2 dziećmi w wieku 16 i 18 lat, które sama utrzymuje. Otrzymuje również 500 plus, nie ma innych dodatków rodzinnych. Z uwagi na fakt, że ojciec dzieci zmarł 3 lata wcześniej, nie opłacał składek to jej dzieciom nie przysługuje żadna renta. Rodzina ojca dzieci nie wspiera pozwanej. Podkreślała również, że nie jest w stanie w całości spłacić zadłużenia. Wniosła o rozłożenie należności na raty. Wyjaśniła, że ma jeszcze 4 pożyczki: w K. ma 2 pożyczki i jedną w P.. Komornik będzie prowadził postępowanie egzekucyjne jeszcze przez 2 lata. Komornik ściąga jej ponad 900zł. i zabiera jej premie. Aktualnie płaci po 100zł na każdą pożyczkę. Na rękę otrzymuje wypłaty 1.900zł, dostaje 1.000zł z 500 plus, na starsze dziecko 500 plus będzie otrzymywać do października. Na chwilę obecną może spłacać raty w wysokości 100-150zł. Wyjaśniła, że przedmiotową umowę zawierała w domu. Kontaktowała się z powodem telefonicznie i przyjechała pani z gotowym formularzem tylko do podpisu. Wcześniej przez telefon rozmawiała z przedstawicielem powoda, któremu powiedziała jaką chce kwotę. Nie mówiono jej jakie opłaty wiążą się z taką kwotą,

nie rozmawiano z nią jaka będzie prowizja. Podkreśliła, że zadzwoniła i powiedziała, że potrzebuje 9.000zł. Nie tłumaczono jej poszczególnych elementów umowy, nie tłumaczono co składa się na poszczególne koszty.

W piśmie procesowym z dnia 20 maja 2021 r. powódka podkreślała, że w umowie pożyczki precyzyjnie wskazano co składa się na całkowitą kwotę pożyczki, całkowity koszt pożyczki, całkowitą kwotę do zapłaty przez pożyczkobiorcę, jak i w umowie sprecyzowano, że elementy składowe całkowitego kosztu kredytu zostaną rozłożone na raty.

Podkreślano, że ww. informacje zostały dodatkowo wyeksponowane na pierwszej stronie umowy pożyczki (Część B umowy pożyczki), że umowa precyzuje także, co stanowią elementy składowe całkowitego kosztu kredytu. Wyjaśniono, że zgodnie z pkt 1.2 umowy, pożyczka udzielona pozwanej została oprocentowana według stałej stopy procentowej, ponadto żądanie pozwu obejmuje również kwotę odsetek dziennych za opóźnienie w płatnościach rat, naliczonych na podstawie pkt 4.1. umowy. Jak wynika z pisma wysokość roszczenia pierwotnie dochodzonego przez powódkę uwzględnia wpłaty z tytułu umowy pożyczki dokonane przez stronę pozwaną przed dniem wniesienia pozwu. Wszystkie wpłaty zostały zarachowane na poczet należności głównej, zgodnie z pkt 2.5 umowy pożyczki, tj. w pierwszej kolejności na spłatę kwoty z tytułu pożyczki, a także zgodnie z kalendarzem spłat dołączonym do umowy oraz zarachowanych zgodnie z załączonym harmonogramem. Na dzień wniesienia pozwu, pozwana dokonała wpłat na łączną kwotę: 3.441 zł. Po dacie wniesienia pozwu pozwana nie dokonała żadnych wpłat. W związku z powyższym jest zobowiązana do zapłaty kwoty 17.024,34 zł (20.880 zł + 20,34 zł - 435 zł - 3.441 zł).

Podkreślono również, że zgodnie z umową pożyczkodawca mogła wypowiedzieć umowę z 30-to dniowym terminem wypowiedzenia, w przypadku gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie pożyczki przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Z uwagi na fakt, że pozwana zaprzestała regularnej spłaty rat, tak, że zalegała z zapłatą co najmniej dwóch rat wymagalnych wobec czego powodowa spółka wezwała pozwaną do spłaty zaległości wyznaczając 7 dniowy termin do zapłaty, pod rygorem wypowiedzenia pożyczki. Wobec bezskuteczności wezwania, na podstawie pkt 8.2 umowy, pismem zatytułowanym wypowiedzenie pożyczki wraz z wezwaniem do wykupu weksla", powodowa spółka postawiła pożyczkę w stan wymagalności i naliczyła należne jej zgodnie z umową kwoty. Zdaniem strony powodowej domniemanie doręczenia przesyłki rejestrowanej, wynikające z dowodu jej nadania, może być przez adresata obalone przez wykazanie, że nie miał możliwości zapoznania się z zawartym w niej oświadczeniem woli (tak: wyrok SN z dnia 17 marca 2010 r., II CSK 454/09, OSNC 2010, nr 10, poz. 142).

Odnosząc się do zarzutu wygórowanych kosztów pożyczki wskazano, że zgodnie z art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru wskazanego w ustawie.

Podkreślono, że przepis określający sposób obliczenia maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu według przedstawionego w tym przepisie wzoru oraz przewidujący, że pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu w istocie stanowi, że maksymalna wysokość wspomnianych kosztów jest ustalana, poprzez dodanie dwóch wartości: 25% całkowitej kwoty kredytu oraz 30% całkowitej kwoty kredytu obliczonej stosownie do długości okresu spłaty, przy czym wymieniona wartość 30% obowiązuje dla okresu jednego roku.

Zdaniem powoda skoro ustawodawca zdecydował wprowadzić do porządku prawnego, w art. 36a ust.1 i 2 ustawy o kredycie konsumenckim rozwiązanie oparte na jednolitych kryteriach, pozwalające na obiektywne weryfikowanie w umowach o kredyt konsumencki, ich maksymalnie dopuszczalnych kosztów, a w efekcie i eliminowanie nieuczciwych warunków, to już z tego względu odpada racjonalność celowości incydentalnej kontroli takich postanowień umowy z punktu widzenia kryterium ich abuzywności.

Wyjaśniono również, że na wysokość wskazanego w umowie pożyczki wynagrodzenia prowizyjnego składa się m.in.:

- Zapłacona przez powódkę kwota podatku dochodowego od osób prawnych (CIT), o którym mowa w ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych. Podatek został zapłacony od kwoty pozaodsetkowych

kosztów pożyczki, które w niniejszej sprawie wynoszą 9.000,00 zł. Zgodnie bowiem z art. 12 ust. 3a w/w ustawy, za datę powstania przychodu, o którym mowa w ust. 3, uważa się, z zastrzeżeniem ust. 3c-3g oraz 3j-3m, dzień wydania rzeczy, zbycia prawa majątkowego lub wykonania usługi, albo częściowego wykonania usługi, nie później niż dzień wystawienia faktury albo uregulowania należności. Momentem powstania przychodu podatkowego z tytułu pozaodsetkowych kosztów pożyczki - w myśl art. 12 ust. 3a updop - jest data wykonania usługi, tj. data udzielenia pożyczki przez powódkę. Wobec powyższego należy stwierdzić, że podatek CIT powódka uiszcza od całości pozaodsetkowych kosztów pożyczki - a zatem łącznie od opłaty przygotowawczej, wynagrodzenia prowizyjnego oraz opłaty za Twój pakiet. W niniejszej sprawie stawka procentowa podatku wyniosła 19 %, co daje 1.710 zł od pozaodsetkowych kosztów pożyczki.

- Wynagrodzenie za pośrednictwo w zawieraniu umów wypłacane na rzecz pośrednika/ doradcy finansowego w oparciu o umowę łączącą doradcę z powodową spółką. Wynosi ono odpowiednio 5 % od całkowitej kwoty do zapłaty w przypadku pierwszej zawartej umowy z klientem oraz odpowiednio 2,5 % od całkowitej kwoty do zapłaty w przypadku każdej kolejnej umowy zawartej z ww. osobą, W przedmiotowej sprawie pośrednik/doradca finansowy otrzymał prowizję w wysokości 1.044 zł.

- Koszt pozyskania kapitału pożyczek. Charakter działalności powódki, w odróżnieniu od banków czy innych instytucji finansowych, wyklucza przyjmowanie depozytów, powódka zatem pozyskuje środki na rynku finansowym od następujących podmiotów: P. (...), S. (...), N. (...). Powódka pożyczka każdorazowo kwoty kapitału udzielanych pożyczek, które to kwoty obciążone są stopą zwrotu w wysokości co najmniej 8,9%. Oprocentowanie to stanowi koszt stały pożyczki i stanowi koszt pozyskania kapitału pożyczki przekazywanej następnie Pożyczkobiorcy.

- Opłata przygotowawcza naliczana jest jako koszt związany z przygotowaniem umowy, w tym zgromadzeniem koniecznych dokumentów i dokonaniem weryfikacji zdolności kredytowej pożyczkobiorcy, uruchomieniem środków. Koszty opłaty - 129,00 zł zostały skalkulowane tak, że odpowiadają rzeczywistym poniesionym przez Pożyczkodawcę kosztom wykonania w/w czynności i nie sposób uznać, aby była kwotą wygórowaną. Prowizja stanowi wynagrodzenie za fakt udzielenia pożyczki pożyczkobiorcy, zobowiązanie pożyczkobiorcy do pokrycia powyższych kosztów co do zasady nie jest niedozwolone.

Podkreślono także, że opłata za tzw. Twój Pakiet, nie jest opłatą obligatoryjną. Skorzystanie przez pozwanego z tej usługi powoda było fakultatywne i następowało na wniosek w momencie wnioskowania o udzielenie pożyczki. Celem skorzystania z usługi „Twój Pakiet” oferowanej przez powódkę, należało zaznaczyć „X” w odpowiednim polu wniosku o udzielenie pożyczki.

Pozwana jako osoba pełnoletnia i posiadająca pełną zdolność do czynności prawnych sama zdecydowała o objęciu go „Twoim Pakietem”. Powód w żaden sposób nie ingerował w decyzję pozwaną. Opłata z tytułu wyboru Twojego Pakietu jest pobierana tylko i wyłącznie od konsumentów, którzy wyrazili na to zgodę we wniosku a co za tym idzie doliczona do całkowitego kosztu pożyczki opłata za „Twój Pakiet”, stanowi fakultatywny element umowy pożyczki.

Ponadto podniesiono, że zgodnie z wieloletnim dorobkiem orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości UE, a także zgodnie z treścią art. 2 pkt 8 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym za przeciętnego uznaje się konsumenta, który jest dostatecznie dobrze poinformowany, uważny i ostrożny. Konsument taki potrafi wyajdywać informacje potrzebne do dokonania decyzji o zakupie, jest uważny przy dokonywaniu zakupów i krytyczny względem przekazywanych wobec niego przekazów marketingowych. Konsument musi być więc uważny, ostrożny i racjonalny.

Zdaniem powoda obowiązujący system prawny chroni konsumenta w większym stopniu, aniżeli podmioty profesjonalne, nie sposób jednak przyznawać konsumentom nadmiernej ochrony dla ich działań wynikających z własnej nierozwagi. Powszechnie wiadomym jest, że społeczeństwo żyje często ponad stan i kredyty, raty oraz pożyczki są na porządku dziennym. Nie oznacza to jednak, że Sądy są uprawnione do uwalniania konsumentów od zaciągniętych przez nich zobowiązań. Ostrożny konsument winien zaciągać takie zobowiązania, które byłby w stanie spłacać nawet w przypadku utraty dochodów przez co najmniej kilka miesięcy. Niewyobrażalne i niewytłumaczalne jest pobieranie pożyczek na jasnych, klarownych, jednoznacznych, wyszczególnionych na pierwszej stronie umowy i

z góry wiadomych warunkach, a następnie uchylanie się od ich spłaty. Pozwana miała możliwość zawarcia umowy z bankiem, czego nie uczyniła. Podkreślono, że powszechnie wiadomym natomiast jest, że banki mają bardziej restrykcyjne warunki badania zdolności kredytowej i często wybór na zawarcie umowy pożyczki pada na instytucje pozabankowe. W takich instytucjach oczywiście łatwiej jest uzyskać pożyczkę, natomiast jest oczywistym, że wiąże się to z większym ryzykiem dla przedsiębiorcy, co z kolei powoduje wzrost kosztów takiej pożyczki. Nie oznacza to jednak, że powódka i inne podobne podmioty „wykorzystują ludzi”. Cała procedura pożyczki łącznie z postanowieniami umowy jest osadzona w reżimie ustawy o kredycie konsumenckim, zatem działalność ta jest w pełni legalna i w granicach wyznaczonych przez ustawodawcę.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 18 grudnia 2019 r. pozwana A. W. podpisała z powódką (...) S.A. z siedzibą w B. umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Dodatkowo, na zabezpieczenie zwrotu pożyczki udzielonej w ramach przedmiotowej umowy, złożyła weksel in blanco, upoważniając pożyczkodawcę do wypełnienia weksla m.in. gdy opóźnienie w płatności kwoty równej wartości jednej pełnej raty przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Zgodnie z umową strony ustaliły, że pozwana będzie spłacała zobowiązanie wynikające z ww. umowy w ratach, płatnych co miesiąc w wysokości 580 zł. Przy czym pierwsza rata miała być zapłacona do 28 stycznia 2020 r., a ostatnia rata do 28 grudnia 2022 r.

bezsporne ponadto dowód weksel złożony w depozycie Sądu Rejonowego w Człuchowie – odpis k. 2, deklaracja wekslowa k. 4, umowa k. 45-52 harmonogram spłat k. 53

Pozwana przedmiotową umowę zawierała w domu. Kontaktowała się telefonicznie z przedstawicielem powoda, któremu powiedziała, że potrzebuje 9.000 zł. Przedstawiciel pożyczkodawcy przyjechał do pozwanej z gotowym formularzem, który musiała tylko podpisać. Pozwanej nie informowano jakie opłaty związane są z kwotą, o którą wnioskowała. Nie tłumaczono co składa się na poszczególne koszty, nie rozmawiano z nią jaka będzie prowizja i na jakiej podstawie jest ustalana.

bezsporne

Do lutego 2021 pozwana dokonała wpłat na łączną kwotę 3.441 zł

bezsporne, ponadto dowód: ponadto harmonogram wpłat k. 58

W związku z powyższym powódka, biorąc pod uwagę, że pozwana zalegała z zapłatą wymagalnych rat powódka wypowiedziała jej umowę pożyczki.

bezsporne, ponadto dowód: harmonogram wpłat k. 58, wypowiedzenie, k. 61 potwierdzenie wysłania korespondencji k.60, 62, wezwanie do zapłaty k. 59,

Pozwana A. W. pracuje w Zakładach mięsnych, jej wynagrodzenie wynosi 2500-2600zł. Z powodu pandemii i braku pracy aktualnie jej wypłata to około 1.900zł, pomniejszone o zajęcia komornicze. Pozwana mieszka w wynajętym mieszkaniu z 2 dziećmi w wieku 16 i 18 lat, które sama utrzymuje. Na dzieci otrzymuje 500 plus i nie ma innych dodatków rodzinnych. Z uwagi na fakt, że ojciec dzieci zmarł 3 lata wcześniej i nie opłacał składek to dzieciom pozwanej nie przysługuje żadna renta po ojcu. Rodzina ojca dzieci nie wspiera pozwanej w utrzymaniu dzieci. Pozwana z uwagi, że jej sytuacja finansowa się pogorszyła, nie była w stanie w całości spłacić zadłużenia Z uwagi na trudną sytuację osobistą i finansową pozwana pobrała łącznie 4 pożyczki: w K. ma 2 pożyczki i jedną w P.. Z uwag na zadłużenie komornik prowadzi postępowanie egzekucyjne, które będzie kontynuował jeszcze przez 2 lata. Komornik ściąga ponad 900zł. i zabiera pozwanej premie. Aktualnie płaci po 100zł na każdą pożyczkę. Na starsze dziecko 500 plus pozwana będzie otrzymywać do października 2021 r.

bezsporne, ponadto por. wyjaśnienia pozwanego protokół z dnia: 3 czerwca 2020 r., z dnia 29 lipca 2020, z dnia 21 października 2020.

Sąd zważył co następuje:

W niniejszej sprawie powód wywodził swoje roszczenie z weksla, który zabezpieczał wierzytelności związane z zawartą w dniu 18 grudnia 2019 roku umową pożyczki. Roszczenie powstało w związku z niewywiązaniem się przez pozwaną z zobowiązania. Wskazać należy, że pozwana uznała co do zasady roszczenie, usprawiedliwiając brak spłaty swoją sytuacją rodzinną i majątkową. Nie zgadzała się z kosztami pożyczki, które jej zdaniem były wysokie.

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W niniejszej sprawie w ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Przedmiotem powództwa było roszczenie wekslowe wynikające z umowy pożyczki, która została zawarta przez pozwaną występującą jako konsument.

Podkreślić należy, że powód dochodził swoich roszczeń w oparciu o weksel i związane z tym unormowania. Według powoda weksel stanowił zabezpieczenie spłaty pożyczki, był on wystawiony in blanco nie na zlecenie, a zasady wypełnienia weksla regulowała deklaracja wekslowa. Zgodnie z deklaracją wekslową pożyczkodawca został upoważniony do wypełnienia weksla wyłącznie na sumę odpowiadającą zadłużeniu pożyczkobiorcy wobec pożyczkodawcy wynikającemu z umowy pożyczki.

Nadmienić należy, że przedmiotowy weksel był wystawiony przez pozwaną in blanco nie na zlecenie. Na mocy art. 9 Prawa wekslowego wystawca weksla odpowiada za przyjęcie i za zapłatę weksla. Zgodnie z art. 10 w/w ustawy jeżeli weksel, niepełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa.

Nie budzi wątpliwości, że wręczeniu weksla in blanco towarzyszy porozumienie dotyczące uzupełnienia weksla. Istnienie porozumienia co do uzupełnienia weksla jest obligatoryjne, związane jest z wystawieniem i wydaniem weksla in blanco. Z brzmienia ww. art. 10 wynika konieczność istnienia porozumienia stron. Jeżeli wystawca wydał weksel in blanco, to tym samym upoważnił otrzymującego weksel do wypełnienia go zgodnie z umową. W wyniku wypełnienia weksla in blanco częściowo niezgodnie z porozumieniem na niekorzyść osoby na nim podpisanej, osoba ta może stać się zobowiązana wekslowo w granicach, w których tekst weksla odpowiada porozumieniu – deklaracji wekslowej (por. SN z 26.1.2001 r., II CKN 25/00). W orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, że w razie naruszenia uprawnienia do uzupełnienia weksla in blanco przez wpisanie wyższej sumy od kwoty wierzytelności, dla której zabezpieczenia weksel in blanco został wręczony, osoba na nim podpisana staje się zobowiązana wekslowo w granicach w jakich tekst weksla jest zgodny z upoważnieniem (por. wyr. SN z 22.6.2006 r., V CSK 70/06, OSNC 2007, Nr 4, poz. 59; SN z 1.12.2010 r., I CSK 181/10, L.)

Podkreślić należy, że zobowiązanie z weksla staje się abstrakcyjne dopiero wtedy, gdy zostanie on puszczony w obieg i nabędzie go osoba trzecia. Wówczas, wobec osoby trzeciej (działającej w dobrej wierze), nie można podnosić zarzutów dotyczących stosunku prawnego będącego podstawą weksla. Ponadto należy wskazać, że zgodnie z art. 41 ust 1 ustawy o kredycie konsumenckim ustawodawca dopuszczając samą możliwość wystawiania weksli i czeków przez konsumenta, wprowadził zarazem unormowania zapobiegające skutkom przeniesienia praw wynikających z tych papierów wartościowych na osobę trzecią. Weksel zabezpieczający kredyt konsumencki nie może być źródłem zobowiązania abstrakcyjnego, a tym samym powód ma obowiązek wskazać dowody na istnienie i wysokość zobowiązania wekslowego.

Podkreślić należy, że pozwana występowała jako konsument. Zarówno normy prawa wspólnotowego chronią praw konsumentów, ale także polski ustawodawca wprowadził szczególną ochronę tej grupy uczestników obrotu cywilnego

jako słabszej strony stosunków zobowiązaniowych, zapewniając im ochronę przed stosowaniem (przez silniejszego przedsiębiorcę, profesjonalnie działającego w obrocie) postanowień kształtujących ich prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i wywierający szkodliwy wpływ na ich interesy. Ustawodawca wprowadził szczególne regulacje prawne chroniące konsumenta. Powyższe wynika zarówno z art. 76 Konstytucji RP, zgodnie z którym władze publiczne chronią konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi jak i przepisów ustawowych. **Zgodnie z prawem unijnym TSUE** (por. wyr. Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 13 września 2018 r. (C-176/17), Sąd ma obowiązek zbadać czy **w umowach z konsumentami nie występują niedozwolone klauzule umowne lub inne postanowienia naruszające prawa konsumentów**.

W niniejszej sprawie powód wniósł pozew o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym na podstawie art. 485 § 2 k.p.c. Następnie w dniu 26 lutego 2021 r. przewodniczący stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, w związku z czym sprawę skierowano do postępowania zwykłego (por. k. 14). Wówczas już strona powodowa uzyskała informację, że jej twierdzenia zawarte w pozwie jak i dowody nie stanowią podstawy - zdaniem Sądu - do wydania nakazu zapłaty.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, że pozwana posiada status konsumenta w rozumieniu art. 22¹ k.c., zaś powódka jest podmiotem zawodowo trudniącym się udzielaniem kredytów konsumenckich, a przedmiotem powództwa roszczenie wekslowe wynikające z umowy pożyczki, która została zawarta przez pozwaną występującą jako konsument. Jak powyżej wskazano Sąd ma obowiązek zbadać czy w umowach z konsumentami nie występują niedozwolone klauzule umowne lub inne postanowienia naruszające prawa konsumentów. W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, że Sąd ma obowiązek w procesie wekslowym z udziałem konsumenta badać stosunek podstawy łączący strony, nawet bez zarzutu strony pozwanej. Nie budzi również wątpliwości, że aby skutecznie dochodzić roszczenia z weksla będącego pierwotnie wekslem in blanco stanowiącym zabezpieczenie innych roszczeń między stronami, konieczne jest przedłożenie zarówno weksla oraz wykazanie, że między stronami istniało porozumienie (deklaracja – umowa - wekslowa), upoważniająca stronę otrzymującą weksel do jego wypełnienia i określające warunki dokonania tej czynności. Powódka jako strona stosunku podstawowego, winna przedstawić deklarację wekslową i wskazać na okoliczności decydujące o jego wypełnieniu zgodnie z zawartą deklaracją. Abstrakcyjność zobowiązania z weksla in blanco między stronami stosunku podstawowego ma bowiem osłabiony charakter i uwzględnia funkcję tego weksla jako formy zabezpieczenia roszczenia ze stosunku podstawowego. Konsekwencje z tego płynące winny być przy tym przestrzegane szczególnie, gdy stroną stosunku podstawowego dającą zabezpieczenie jest konsument.

Zgodnie z treścią art. 41 ust. 1 ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, dopuszczalne jest zabezpieczenie udzielonej pożyczki wekslem własnym bez możliwości indosowania. Celem tej regulacji jest ograniczenie ekonomicznych funkcji weksla wyłącznie do roli zabezpieczenia zobowiązania ze stosunku podstawowego, wykluczając możliwość przenoszenia wynikających z niego praw (por. Komentarz do art. 41 ustawy o kredycie konsumenckim pod red. K. Osajdy, Legalis).

W związku z powyższym, biorąc pod uwagę, że weksel zabezpieczający kredyt konsumencki, nie może być źródłem zobowiązania abstrakcyjnego (nie może być indosowany), a zatem powód winien wskazać dowody na istnienie i wysokość zobowiązania wekslowego zgodnie z ogólnymi regułami dowodzenia określonymi w art. 6 k.c.

Na mocy art. 29 ww. ustawy o kredycie konsumenckim umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Kredytodawca lub pośrednik kredytowy jest zobowiązany niezwłocznie doręczyć umowę konsumentowi. Umowa powinna być sformułowana w sposób jednoznaczny i zrozumiały. Powyższe ma gwarantować konsumentowi czytelną informację o treści stosunku prawnego, na który się zobowiązuje i jakie powstają po jego stronie prawa i obowiązki.

W ocenie Sądu co do zasady można przyjąć, że nie budziły wątpliwości twierdzenia stron co do zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki.

Zauważyć jednak należy, iż w ocenie Sądu, niektóre roszczenia powódki budziły poważne wątpliwości. Dochodziła ona bowiem – oprócz spłaty kapitału pożyczki wraz z odsetkami również dodatkowych kosztów w postaci: prowizji 7771 zł. Wątpliwość Sądu wzbudziła wysokość dochodzonej w niniejszej sprawie należności z tytułu prowizji.

Nie ulega wątpliwości, że powódka powoływała się na umowę pożyczki. Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

W myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków (tak zwany depozyt nieprawidłowy). Umowa pożyczki została przy tym ukształtowania w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie. Zwyczajowo formę wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału stanowią odsetki, ewentualnie zapłata prowizji. Ustawodawca, aby przeciwdziałać ocenianemu negatywnie w świetle zasad współzycia społecznego zjawisku lichwy oraz aby chronić interesy słabszych uczestników obrotu gospodarczego, jakimi zazwyczaj są konsumenci, wprowadził przy tym do kodeksu cywilnego instytucję odsetek maksymalnych, których wysokość winna stanowić podstawowe odniesienie do oceny ekwiwalentności wysokości wynagrodzenia pożyczkodawcy ustalonego w umowie. Stopa tych odsetek ustalana jest w odniesieniu do aktualnej stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego i odzwierciedla bieżący układ stosunków gospodarczych, „cenę” pieniądza w obrocie międzybankowym i poziom inflacji, zapewnia więc pożyczkodawcom godziwy zysk. Z drugiej strony jej wprowadzenie nie pozwala podmiotom uprzywilejowanym, jakim zwykle w obrocie z konsumentami znajdującymi się w trudnej sytuacji materialnej, niewykształconymi lub mającymi trudności intelektualne z rozeznaniem konsekwencji swojego działania, są pożyczkodawcy, na wykorzystywanie przymusowego położenia słabszej strony umowy. Odsetki, obok prowizji za udzielenie pożyczki, stanowią wynagrodzenie pożyczkodawcy za korzystanie przez kredytobiorcę z jego środków finansowych. Trzeba też podkreślić, że umowa pożyczki, sformułowana zgodnie z zasadami uczciwego i rzetelnego obrotu na rynku kapitałowym, powinna jasno określać, które opłaty i prowizje stanowią zysk pożyczkodawcy, a które są pobierane na pokrycie konkretnych kosztów ponoszonych przez niego w związku z zawartą umową i jej obsługą. Te ostatnie powinny zostać przy tym określone w wysokości rzeczywiście ponoszonej przez pożyczkodawcę tak, aby nie stanowiły ukrytego źródła zysku. Ponadto z istotą pożyczki sprzeczne jest „przeniesienie” na rzecz biorącego pożyczkę sum pieniężnych, których w rzeczywistości nigdy on nie otrzymuje, a które automatycznie zostają zaliczone na poczet związanych z pożyczką kosztów i opłat lub umów dodatkowych. W wyniku tego pożyczkobiorca byłby bowiem zobowiązany do spłaty znacznego zobowiązania, nie otrzymując przy tym na własność żadnych środków pieniężnych. Taką konstrukcję umowy pożyczki należy więc uznać za sprzeczną z zasadą swobody umów wyrażoną w art. 353¹ k.c., zgodnie z którą strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Zgodnie bowiem z treścią art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem, które nie zostały uzgodnione indywidualnie, nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w

pozostałym zakresie (§ 2). Nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przyjętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4). Przy czym pod pojęciem konsumenta kodeks cywilny w art. 22¹ k.c. wskazuje osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Obie wskazane w art. 385¹ § 1 k.c. formuły prawne służą ocenie tego, czy klauzule umowne przekraczają określone przez ustawodawcę granice rzetelności kontraktowej w zakresie kształtowania praw i obowiązków stron konsumenckiego stosunku obligacyjnego twórcy wzorca w zakresie kształtowania praw i obowiązków konsumenta (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 roku, I CK 832/04).

W rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. „rażące naruszenie interesów konsumenta” oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast „działanie wbrew dobrym obyczajom” w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku.

Abuzywne postanowienie umowne kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, która to sprzeczność rażąco narusza jego interesy. Istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka. W stosunkach z konsumentami powinien wyrażać się on informowaniem o wynikających z umowy uprawnieniach, niewykorzystywaniem uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji, rzetelnym traktowaniu konsumenta jako równorzędnego partnera umowy. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można więc uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Działania te potocznie określa się jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania (porównaj: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 sierpnia 2011 roku VI ACa 262/11).

Przenosząc zatem powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, w ocenie Sądu zasadność roszczenia budzi uzasadnione wątpliwości. Z analizy umowy pożyczki wynika, że stanowi ona szandarowy wzorzec, formularz wykorzystywany przez powódkę przy zawieraniu umów. Z wyjaśnień pozwanej wynika niewątpliwie, że nie miała ona żadnego wpływu na treść wniosku. Podkreślić należy, że przedstawione przez pozwaną okoliczności związane z zawarciem umowy nie były kwestionowane przez stronę powodową, w związku z czym na mocy art. 230 k.p.c. należy uznać je za przyznane. Nadmienić należy, że powódka nie wskazywała przy zawieraniu umowy co składa się na kwotę kosztów pozaodsetkowych tj prowizji nie wykazała także, że w jakikolwiek sposób pozwana była informowana o wysokości tych kosztów, co ma wpływ na ich wysokość, a przede wszystkim, że miała jakikolwiek wpływ na ustalone warunki umowy.

W ocenie Sądu roszczenie powódki należało w tej części oddalić, albowiem uwzględniając powołane na wstępie zważeń normy, należy uznać, że dodatkowe koszty pożyczki obejmujące prowizje zostały określone na zawyżonym, nieznajdującym żadnego uzasadnienia, poziomie. Stanowią one niedozwolone klauzule umowne, przede wszystkim z uwagi na ich wysokość. Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie, opłaty te – jak powyżej wskazano - zostały ustalone w stałej zryczałtowanej wysokości, niezależnie od faktycznie poniesionych wydatków, przez co dochodzi do braku ekwiwalentności świadczeń stron umowy pożyczki i skutkuje bezpodstawnym wzbogaceniem się strony powodowej. Wprowadzenie przez powódkę opłat w wysokości wskazanej w umowie godziło w dobre i uczciwe praktyki kupieckie oraz w sposób rażąco naruszało interes pozwanej jako konsumenta. Jak powyżej wskazano do nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy uznać warunki umowy, które nie były indywidualnie negocjowane, jeżeli stają one w sprzeczności z wymogami dobrej wiary. Pozwana podkreśliła, że nie miała wpływu na treść umowy, albowiem przedstawicielka powoda przyjechała już z gotowym jej formularzem.

Zauważyć również należy, iż za niedozwolone klauzule umowne, w świetle art. 385¹ § 1 k.c., należy uznać takie postanowienie umowne, które pod postacią opłaty pobieranej formalnie na poczet pokrycia kosztów konkretnych czynności, w rzeczywistości stanowią dla pożyczkodawcy źródło dodatkowego zysku, ukryte przed konsumentem, pozwalającego mu omijać przepisy dotyczące wysokości odsetek maksymalnych oraz niedopuszczalności kary umownej za niespełnienie świadczenia pieniężnego (art. 483 § 1 k.c.).

Zaznaczyć należy, że prowizja stanowi ponad 86% kwoty udzielonej pożyczki i brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia w tym zakresie, albowiem powódka pozwanej nie wyjaśniła co składa się na jej wysokość. W ocenie Sądu od powoda, który działał jako profesjonalista i naliczał dodatkowe, wysokie opłaty, należy oczekiwać, że poinformuje stronę o tak wysokich kosztach pożyczki, a nie tylko udostępni skomplikowany, obszerny formularz do podpisania. Nadmienić należy pozwana początkowo wpłacała należności. Nadmienić należy, że z analizy zarówno wniosku jaki i umowy pożyczki wynika, że stanowi ona sztandarowy wzorzec, formularz wykorzystywany przez powódkę przy zawieraniu umów. Z wyjaśnień pozwanej wynika niewątpliwie, że nie miała ona żadnego wpływu na treść. Jak już wskazano przedstawione przez pozwaną okoliczności związane z zawarciem umowy nie były kwestionowane przez stronę powodową. Podkreślić jednak należy, że powódka nie wykazała, że w jakikolwiek sposób pozwana była informowana o wysokości tych kosztów, co ma wpływ na ich wysokość, a przede wszystkim, że miała ona jakikolwiek wpływ na ustalone warunki umowy. Nadmienić należy, że powódka w piśmie z dnia 20 maja 2021 r. wskazywała co składa się na kwotę kosztów pozaodsetkowych tj zapłacona kwota podatku dochodowego od osób prawnych, wynagrodzenie za pośrednictwo w zawieraniu umowy oraz koszt pozyskania kapitału pożyczek. Podkreślić jednak należy, że powódka nie wykazała, że w jakikolwiek sposób pozwana była informowana o wysokości tych kosztów, co ma wpływ na ich wysokość, a przede wszystkim, że pozwana miała jakikolwiek wpływ na ustalone warunki umowy w szczególności na jej koszt. Powódka nie wykazała także, że w związku z zawarciem przedmiotowej umowy, takie koszty poniosła. Powyższych ustaleń nie zmienia okoliczność, że ustawodawca uchwalił art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, albowiem przepis ten określa tylko górną granice kosztów pozaodsetkowych, których to pożyczkodawca przy zawieraniu umowy nie może przekroczyć. Nadal trzeba mieć na uwadze jakie są główne świadczenia stron umowy pożyczki, a w przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie i co do zasady są to odsetki, co do których też górna granica została ustalona przez ustawodawcę. Ewentualna zapłata prowizji tzn jej wysokość musi być wyraźnie wykazana przez pożyczkodawcę aby umożliwić stronie ustalenie czy nie stanowi ona dodatkowych ukrytych kosztów.

Wobec powyższego Sąd uznał, że roszczenie powoda w zakresie kwoty 7771 zł, (prowizja) budzą uzasadnione wątpliwości i nie mogą zostać uwzględnione. Dlatego też roszczenie w tym zakresie podlega oddaleniu.

W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda pozostałą do spłaty kwotę 9.253,34 zł.

Wskazać należy, że pozwana złożyła wniosek o rozłożenie zaległego świadczenia na raty.

Zgodnie z treścią art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (vide: A. Jakubecki, Komentarz do art. 320 Kodeksu postępowania cywilnego, Lex Omega). Rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna z dnia 22 września 1970 roku, III PZP 11/70, OSNC 1971, nr 4, poz. 61).

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, zasądzone roszczenie na mocy art. 320 k.p.c. należało rozłożyć na raty, z uwagi na sytuację materialną i osobistą pozwanej. Niezastosowanie w tym wypadku przepisu art. 320 k.p.c. mogłoby narazić ją i jej rodzinę na niepowetowaną szkodę.

Zauważyć należy, że brak spłaty zobowiązania wynikającego z przedmiotowej umowy spowodowane było faktem trudnej sytuacji pozwanej, która wychowuje samotnie dwoje dzieci w wieku 16 i 18 lat, których ojciec zmarł. Nie może liczyć na wsparcie rodziny ich ojca. Sytuacja rodzinna i majątkowa zmusiła ją do zaciągnięcia pożyczki. A. W. pracuje w Zakładach mięsnych, jej wynagrodzenie wynosi 2500-2600zł. Z powodu pandemii i braku pracy aktualnie jej wypłata to około 1.900zł, pomniejszone o zajęcie komornicze. Pozwana mieszka w wynajętym mieszkaniu. Na dzieci otrzymuje 500 plus i nie ma świadczeń. Z uwagi na fakt, że ojciec dzieci zmarł 3 lata wcześniej i nie opłacał składek to dzieciom pozwanej nie przysługuje żadna renta po ojcu. Z uwagi na trudną sytuację osobistą i finansową pozwana pobrała łącznie 4 pożyczki: w K. ma 2 pożyczki i jedną w P.. Z uwag na zadłużenie komornik prowadzi postępowanie egzekucyjne, które będzie kontynuował jeszcze przez 2 lata. Komornik ściąga ponad 900zł. i zabiera pozwanej premie. Aktualnie płaci po 100zł na każdą pożyczkę. Na starsze dziecko 500 plus pozwana będzie otrzymywać do października 2021 r.

Strona powodowa nie zakwestionowała twierdzeń pozwanej.

Sąd odstąpił również od obciążenia pozwanego kosztami procesu.

Zgodne z treścią art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawia ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (porów. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73, LEX nr 7366). Sąd bierze pod uwagę przesłanki związane z samym przebiegiem postępowania oraz dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony.

Sąd biorąc pod uwagę, że postawę pozwanej w trakcie rozprawy oraz uwzględniając jej stan rodzinny i majątkowy, a także charakter i okoliczności sprawy, odstąpił od obciążenia jej kosztami procesu.